

Στώμεν Καλώς, Στώμεν μετά Φόβου

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

[Ο Ορθόδοξος Ναός είναι-μιά-άληθινή-Θεοφάνεια.](#)

Και κάτι ακόμη πολύ βασικό. Μέσα στην εκκλησία δεν είναι δυνατόν να υπάρξουν η ασυνέπεια και η αδιαφορία. Είναι αδιανόητο να απουσιάζει κανείς απ' τη σύναξη της εκκλησίας και να μην μετέχει στην θεία κοινωνία. Είναι σαν να αρνείται την οικογένεια του. Και το πιο φοβερό: Είναι σά να ακρωτηριάζει το ιερό Σώμα του Χριστού. Ποιός από εμάς τολμάει να κόψει το χέρι του, ή να βγάλει το μάτι του και να το πετάξει; Και μόνη αυτή η σκέψη προκαλεί φρίκη.

Πως όμως τολμάμε να αποκόπτουμε τον εαυτό μας από το ιερό Σώμα του Χριστού και να ακρωτηριάζουμε την εκκλησία; Βεβαίως έχουμε έτοιμες πολλές δικαιολογίες και προφάσεις: Οι δουλειές, οι απασχολήσεις, τα μαθήματα, ο χρόνος... Τα δευτερεύοντα έγιναν πρωτεύοντα! Τί θα γινόταν όμως αν έλεγαν τα χέρια μας ή τα πόδια μας: «δεν ευκαιρούμε να κρατήσουμε την ενότητά μας με την κεφαλή και με την καρδιά και να πάρουμε το αίμα που αυτή μας στέλνει;» Κάτι τέτοιο θα ήταν αυτοκτονία. Πως θα κάνουμε το ίδιο εδώ; Θα αποκόψουμε τον εαυτό μας από την κοινωνία και την ενότητα με τον Χριστό και θα αρνηθούμε το αίμα που μας δίνει Εκείνος;

Γι' αυτό και οι κανόνες της εκκλησίας ήταν ιδιαίτερα αυστηροί. «Πάντας τους είσιόντας πιστούς και των γραφών ακούοντας, μή παραμένοντας δε τη προσευχή και τη αγία μεταλήψει, ως αταξίαν εμποιούντας τη εκκλησία, αφορίζεσθαι χρή». Ήταν αυτονόητο ότι αν κάποιος αδιαφορούσε και δεν κοινωνούσε για μερικές εβδομάδες απεκόπτετο από το σώμα της εκκλησίας.

Πηγή: Λίγα λόγια για τη Θεία Ευχαριστία, Έκδοση Ιεράς Μητροπόλεως Αργολίδος, Ναύπλιο.